
IN MEMORIAM

---

mr.sc. STANKO STANIČIĆ (11. listopada 1929. – 3. siječnja 2019.)

---

dr.sc. VANJA BRDAR MUSTAPIĆ □ Muzej za umjetnost i obrt, Zagreb

---

sl.1. Rad u MUO-u, 1958., fototeka MUO-a
foto: Zvonimir Mikas

sl.2. Otvorene izložbe „Ravenski mozaici
1955.”

(slijeva nadesno: Vera Kružić, Đurđica Comisso, Marijan Gionechetti, Ksenija Fulgosi, Stanko Staničić, Renata Gotthardi-Škiljan, prof. Signorini, Miroslava Despot, Olga Ključar), fototeka MUO-a
foto: Zvonimir Mikas

Nedugo prije nego što nas je 3. siječnja 2019. zauvijek napustio mr. sc. Stanko Staničić (rođen u Sigetcu pokraj Koprivnice), muzejski savjetnik u mirovini, promovirana je monografija o Vandi Pavelić Weinert, dugogodišnjoj voditeljici Zbirke tekstila Muzeja za umjetnost i obrt. U nju su utkani dragocjeni podatci i sjećanja koja je o svojoj starijoj kolegici iznio upravo Stanko Staničić. To je, možemo reći, njegov posljednji doprinos i svjedočenje povijesti Muzeja za umjetnost i obrt. Kako faktično, tako i simbolički, time je zatvoren krug, njegov dug profesionalni put koji je u cijelosti proveo u toj muzejskoj instituciji. Naime, početci karijere Stanka Staničića obilježeni su radom na Zbirci tekstila, a zajedno s dr. sc. Doris Baričević, uredio je posthumno objavljenu monografiju Vande Pavelić Weinert *Vezilačka radionica 17. stoljeća u Zagrebu* (1988.).

Osoba koja je, pak, formalno zacrtala i stručno oblikovala njegov muzejski habitus bio je Zdenko Vojnović. Naime, Vojnović je u kratkom razdoblju od 1952. do 1954., dok je bio ravnatelj MUO-a, u čemu ga je prekinula prerana smrt, uveo ljetnu praksu za studente povijesti umjetnosti. U srpnju i kolovozu 1953. na toj je praksi bio Stanko Staničić, zajedno s kolegicama Verom Kružić (Uchytíl), Đurđicom Comisso i Ksenijom Fulgosi. Nastavio je volontirati u Muzeju, a nakon što je 1954. diplomirao povijest umjetnosti na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, počeo je, kako je već navedeno, raditi kao pomoćnik u Zbirci tekstila. Prema njegovim riječima, Vera Kružić i on bili su Vojnovićeva ostavština Zdenki Munk koja ga je naslijedila na ravnateljskom mjestu obnašajući tu funkciju sve do umirovljenja, punih 25 godina.

Stanko Staničić primljen je u Muzej 1. ožujka 1955. kao ugovorni kustos jer nije mogao biti zaposlen u stalnom radnom odnosu bez odsluženoga obveznog vojnog roka. Na početku svog rada obavljao je raznovrsne muzejske poslove: sudjelovao je kao pomoćnik u realizaciji izložaba *Oblici odjeće* (gostovanje u Beogradu 1955., nakon prezentacije u Zagrebu 1953.), *Minijatura u Hrvatskoj od XVI. do XIX. stoljeća* (autorica Anka Simić-Bulat) i *Ravenski mozaici*, započeo je obradu muzejske zbirke tapiserija, sudjelovao u reviziji knjižnice i zbirke tekstila, vodio fototeku, obavljao stručna vodstva po muzejskim zbirkama – ukratko, pekao je zanat.

sl.3. Na predavanju kolegice Miroslave Despot za gimnazijalce u MUO-u 1955. (desno od S. Staničića sjedi ravnateljica Zdenka Munk), fototeka MUO-a
foto: Zvonimir Mikas.

sl.4. Otvorenje izložbe „Moda od fin de sièclea do charlestona“, 1966. (slijeva nadesno: Đurđica Comisso, Stanko Staničić, Vera Kružić-Uchytíl), fototeka MUO-a
foto: Zvonimir Mikas

sl.5. Stanko Staničić u fraku, MUO, 1952., fototeka MUO-a
foto: Oto Hohnjec

Nakon što je odslužio vojni rok za stalno je zaposlen 1958. Sljedeće je godine položio stručni ispit za kustosa, pa je zaposlen u Zbirci kožnih predmeta i knjigoveštva, no uskoro se pridružuje kolegici Veri Kružić Uchytíl i kao kustos u Zbirci namještaja. To je već razdoblje kada se intenzivno preuređuje muzejska zgrada i proširuje izložbeni prostor namijenjen stalnom postavu (1957. – 1962.), otvorenome u ljeto 1962. Stanko Staničić sudjeluje s dionicom namještaja (zajedno s kolegicom na zbirci) u studioznoj pripremi i realizaciji tog po mnogočemu inovativnog stalnog postava zasnovanoga prema idejnoj koncepciji Zdenke Munk. Uključivanje stilskih razdoblja koja su uslijedila nakon bidermajera, od historicizma pa sve do recentne produkcije industrijskog dizajna, bilo je revolucionarno i u svjetskim razmjerima. Najavljujući novi konceptualni smjer Muzeja, osim otvorenja stalnog postava, organizirana je komorna no važna izložba *Skandinavski oblik*, koju postavljaju upravo najmlađi kustosi. Oni su i dio stručnog tima koji potpisuje katalošku obradu u pratećoj publikaciji, objavljenoj 1970.

Stanko Staničić je u kasnijim godinama, smatrajući to svojom moralnom, ali i širom društvenom obavezom, u časopisu *Informatica Museologica* objavio ključne, vrlo informativne članke o mjestu i ulozi Zdenka Vojnovića i Zdenke Munk u povijesti Muzeja za umjetnost i obrt i u muzeologiji, i to u domaćim, ali i međunarodnim razmjerima.

Prvi sljedeći veliki projekt u kojemu je sudjelovao nakon stalnog postava bila je izložba *Minijatura u Jugoslaviji*, realizirana 1964., u kojoj je bio dio tima, ali i pomoćnik urednika kataloga.

No njegov primarni kustoski i istraživački interes bio je usmjeren prema povijesti kulture stanovanja, u širokoj lepezi tema i područja. Oni su prezentirani javnosti putem brojnih izložbenih projekata koje je realizirao sam ili u suradnji s kolegama, počevši od izložbe *Kroz stoljeća na stolu i oko stola* (1958. – 1959.). Nju je napravio zajedno s dvjema generacijski bliskim kolegicama s kojima je bio suradnički i prijateljski povezan još od studentske prakse pa do kraja njihova radnoga i životnog vijeka – Verom Kružić (Uchytíl) i Đurđicom Comisso, voditeljicom Zbirke stakla. Izložba s istom temom realizirana je 1973. pod nazivom *Stolno posuđe i pribor od renesanse do secesije*, a gostovala je diljem tadašnje države (u Beogradu, Novom Sadu, Rijeci, Dubrovniku, Ljubljani).

U tom razdoblju intenzivno se bavio poviješću namještaja, a svoja je proučavanja temeljio na arhivskome i terenskom radu. Znanstveno istraživanje okrunio je 1971. magistarskim radom *Profani namještaj u sjeverozapadnoj Hrvatskoj krajem 18. i u prvoj polovini 19. stoljeća*, prvim poslijediplomskim radom iz umjetničkog obrta u nas, koje je i danas slabo zastupljeno polje te grane znanstvene obrade. Rad je stoga fundamentalna znanstvena literatura o povijesti profanog namještaja iz razdoblja klasicizma, empira i bidermajera na domaćem tlu. Jedan od najvažnijih doprinosa tog istraživanja bila je atribucija namještaja, stručna obrada, valorizacija i prezentacija djelovanja dvojice stolara: varaždinskog Antuna Gogera i zagrebačkog Ivana Krafta, obojice djelatnih u razdoblju bidermajera, a radove o njima objavio je i separatno.

U Muzeju je 1977. objavio katalog *Namještaj klasicizma*, u kojemu uz uvodni tekst – svojevrsni sažetak magistarskog rada, donosi izbor namještaja iz fundusa Muzeja za umjetnost i obrt.

Uostalom, teme unutrašnjeg uređenja i kulture stanovanja kontinuirano se provlače kroz njegovu muzejsku djelatnost, pa s Verom Kružić Uchytíl 1990. supotpisuje i tekst depilijana Zbirke Anke Gvozdanić kao prve popratne publikacije te ambijentalne zbirke koju je Grad Zagreb dao na upravljanje Muzeju za umjetnost i obrt.

Stanko Staničić bio je veliki anglofil, u Engleskoj se, dapače, i stručno usavršavao – sudjelovao je na tečaju iz povijesti engleske stambene arhitekture sa specijalnim osvrtom na razvoj unutrašnje opreme i namještaja u Shrewsburyju (1967.). Boravio je i na specijalizaciji u Poljskoj (5. studenog 1969. – 5. ožujka 1970.) dobivši stipendiju poljske vlade na temelju konvencije o kulturnoj suradnji Poljska – Jugoslavija, pa je ondje studijski radio u muzejima u Varšavi, Krakovu, Poznańu, Gdańsku, Toruńu i Łańcutu. Ta je specijalizacija ujedno bila obojena i sasvim osobnim emocijama jer je po majčinoj strani imao poljske korijene. Spomenimo da je pratio i redoviti godišnji sastanak ICOM-ova Međunarodnog komiteta za muzeje primijenjenih umjetnosti (ICCA) u Londonu (25. srpnja – 2. kolovoza 1983.), koji je te godine kao temu imao prezentaciju predmeta primijenjenih umjetnosti u stilskim ambijentima.

sl.6. Izložba „Oslíkana pozlaćena koža, MUO”, 1978., fototeka MUO-a
foto: Zvonimir Mikas

sl.7. Otvorenie izložbe keramičarke Dore Pezić-Mijatović, MUO, 1987. (desno: ravnatelj MUO-a Vladimir Maleković), fototeka MUO-a
foto: Goran Vranić

Osim muzejskih poslova, kontinuirano je radio u Komisiji za dozvolu izvoza umjetničkih predmeta Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture, a bio je i član Savjeta Republičkog zavoda za zaštitu spomenika kulture.

Nakon odlaska Olge Klobučar u mirovinu, 1979. postaje voditeljem Zbirke keramike, tada već u zvanju muzejskog savjetnika koje je stekao godinu prije toga. Sukladno novome radnome mjestu, posvetio se temama važnim za tu granu umjetničkog obrta. Temeljna su njegova arhivska istraživanja najranije povijesti Keramičkog odjela Obrtne škole od 1884. do 1892., koja je prezentirao 1982. na izložbi, uz popratni katalog. Također nastavlja istraživanja o krapinskoj kamenini koje je započela njegova prethodnica na mjestu voditeljice Zbirke Olga Klobučar. Paralelno priređuje monografske i retrospektivne izložbe suvremenih hrvatskih keramičara: Ljerke Njerš (1983.), Dore Pezić Mijatović (1987.), Milana Kičina (1992.), Milke Vukelić (1993. MUO; 1993. – 1994. Muzej Like Gospić), Zlate Radej (1995.), Seke Severin Tudja (1998.). Raznovrsnu i brojnu recentnu domaću keramičku autorsku scenu predstavio je 1984. u kritičkom odabiru na velikoj izložbi *Suvremena hrvatska keramika* u Muzeju za umjetnost i obrt.

Kada je riječ o zajedničkim muzejskim projektima, participira u stručnoj obradi dionice namještaja kao član stručnog tima pod vodstvom Zdenke Munk u sklopu višegodišnje pripreme slavne izložbe *Secesija u Hrvatskoj*, održane 1977., reprezentativnog postava s ambijentalnim cjelinama. U povodu 100. obljetnice Muzeja 1980. održana je jubilarna izložba u kojoj sudjeluje s dionicom keramike te oslikane pozlaćene kože (ravnatelj Muzeja tada je bio Radoslav Putar).

Niz drugih brojnih muzejskih i ostalih timskih projekata u kojima je sudjelovao ne samo kao autor nego i u organizaciji izložaba, nastavljen je i kasnijim velikim kulturološkim izložbama Muzeja za umjetnost i obrt pod vodstvom ravnatelja Vladimira Malekovića: od izložbe *Hrvatski narodni preporod 1790 – 1848* (održana 1985.–1986., nositelj projekta Povijesni muzej Hrvatske, suradnja s Muzejom grada Zagreba i MUO-om), na kojoj, uz keramiku, surađuje i s temom namještaja, do izložaba *Od svagdana do blagdana: Barok u Hrvatskoj* (1993.), *Bidermajer u Hrvatskoj* (1997.) te do posljednje u radnom odnosu – *Historicizam u Hrvatskoj* (2000.). U njima, sukladno mjestu voditelja Zbirke keramike, potpisuje autorstvo izbora i stručne obrade keramike, kao i tekstova u popratnim katalogima izložaba, bilo da je riječ o akribijskim istraživanjima o keramici pojedinih stilskih razdoblja na tlu Hrvatske ili o analizi pojedinog primjerka keramike. Jedan od takvih tekstova je onaj o meissenskom porculanu 18. stoljeća s motivima Trenkovich pandura iz fundusa MUO-a.

Još jedna grana umjetničkog obrta dio je njegova stručno-znanstvenog rada iznimne važnosti – oslikana pozlaćena koža. Već je 1978. domaćoj javnosti prezentirao povijest i tehnologiju izrade te vrste predmeta na primjercima male, ali važne muzejske zbirke (tapete, antependiji, oltarni jastuci...) na izložbi *Oslíkana pozlaćena koža od 16. do 18. stoljeća*, uz katalog koji je i danas referentna literatura s tom temom na hrvatskom jeziku. Ta je izložba zatim, u kombinaciji s izložbom *Kabinetski ormarići Vere Kružić Uchytíl*, gostovala u Beogradu (1984.) i Dubrovniku (1985.). Ujedno je, uz izbor i stručnu obradu te vrste predmeta, autor teksta o izradi oslikane pozlaćene kože i njezinoj primjeni na području Hrvatske u baroknom razdoblju, koji je objavljen u katalogu izložbe *Barok u Hrvatskoj*.

Važno je naglasiti kako je istraživanje specifičnih i usko specijaliziranih tema bilo otežano nedostupnošću literature i komparativnog materijala, pa je utoliko veća vrijednost tih Staničićevih pionirskih doprinosa.

Intenzivna izložbena djelatnost Muzeja za umjetnost i obrt početkom 1990-ih širi se i izvan naših granica, u Italiju, u čemu Staničić sudjeluje izborom i obradom predmeta te tekstom o Zbirci keramike, i to na izložbi *Tesori nazionali della Croazia* i *Arte e cultura in Croazia* u Arezzu (1991.) u Torinu (1993.), a na izložbi *Abitare la Periferia dell'Impero nell'800* u Trstu 1990. prezentirana je, među ostalim artefaktima, i keramika Obrtne škole. Uostalom, tijekom prethodnih desetljeća Stanko Staničić sudjelovao je u realizaciji brojnih izložaba iz inozemstva i bio njihov koordinatorski član (npr. *Norveška umjetnost i dom*, *Finski oblik*, *El Dorado – Kolumbijsko zlato*, *Češki porculan*, *Secesija u Poljskoj*...).

sl.8. Promocija knjige i otvorenje izložbe *Porculan Meissen – Beč: Zbirka keramike Muzeja za umjetnost i obrt, MUO, 2005.* (slijeva nadesno: Stanko Staničić, Željka Čorak, ravnatelj MUO-a Miroslav Gašparović), fototeka MUO-a
foto: Srećko Budek

sl.9. Stalni postav MUO-a, Dvorana porculana, 1995.

Naposlijetku, 1995. otvoren je novi, i danas aktualan stalni postav prema koncepciji Vladimira Malekovića, u kojemu je Stanko Staničić također autor dionica keramike (povijesni dio), suvremene hrvatske keramike te oslikane pozlaćene kože.

Mr. sc. Stanko Staničić službeno je, dakle, bio zaposlen u Muzeju za umjetnost i obrt točno 44 godine, 4 mjeseca i 10 dana, premda je njegov muzejski rad počeo još u studentskim danima. No nije završio ni umirovljenjem 2000. Naime, 2004. objavio je katalog *Porculan: Meissen – Beč: Zbirka keramike Muzeja za umjetnost i obrt Zagreb*, u kojemu je sustavno i cjelovito obradio te ujedno na izložbi početkom sljedeće godine i prezentirao taj dragocjeni dio fundusa. U intervjuu za Arhiv zaslužnih muzealaca MDC-a sam je izdvojio tu posljednju publikaciju, kao i dionicu keramike u stalnom postavu iz 1995., kao krunu svoga muzejskog djelovanja.

Posljednje službeno sudjelovanje Stanka Staničića na projektu Muzeja za umjetnost i obrt bilo je vezano za izložbu *Skriveno blago MUO*, održanu 2005., tada već za vrijeme ravnatelja Miroslava Gašparovića, na kojoj je kao najiskusniji član s golemim znanjem sudjelovao u stručnom timu za izradu kronologije Muzeja.

Na kraju ovog faktografskog dijela navedimo i nagrade koje je dobio za svoj rad: odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića (1998.) i Spomenicom domovinske zahvalnosti, dok ga je struka ovjenčala nagradom Hrvatskoga muzejskog društva *Pavao Ritter Vitezović* za životno djelo za 2003. godinu.

No puko nizanje bibliografskih jedinica i podataka iz životopisa nije, naravno, dostatno za opis slojevitosti Staničićeva muzejskog rada, a kamoli za oslikavanje njegove osobnosti. Stanko Staničić veliko je specijalističko znanje i neizmjereno iskustvo o primijenjenim umjetnostima, o muzeološkim načelima, o historijatu MUO-a spremno dijelio i prenosio mlađim generacijama. Kao službeni mentor u izradi stručnog rada kustosima pripravnicima bio je i mnogo više od toga – mlade kolege nesebično je učio i uvodio u muzejsku struku. Takav je ostao do kraja života. Kontaktirali smo, razgovarali o Muzeju, raspravljali o struci – uvijek zainteresiran i angažiran, za svaku dvojbu i problem imao je meritoran odgovor i savjet.

Vrstan stručnjak, znalac i profesionalac kojega je krasio izniman senzibilitet za likovnost, osobito za primijenjene umjetnosti i kulturu življenja kao primarni interes, posvetio je tim temama cijeli svoj muzejski vijek u samozatajnom radu. Stanko Staničić bio je profinjena ukusa, uglađen, pravi gospodin likom i, što je najvažnije, postupcima i op- hodačjem: sa svima ljubazan i nenametljiv, a istodobno s diskretnim smislom za humor. Bistrog uma i perfektne memorije, ugradio je ne samo svoje znanje i rad, nego i svoj život u Muzej za umjetnost i obrt, a istodobno je život i povijest Muzeja znao u tančine, baratajući s lakoćom svim relevantnim podacima, često ih dopunjujući anegdotama i duhovito interpretiranim „štiklecima“.

sl.10. Rad na izložbi *Bidermajer u Hrvatskoj* zajedno s kolegicom Đurđicom Comisso, u pozadini kolegica Sandra Kandučar.

Vjerujem da iznosim mišljenje svih koji su radili s profesorom Staničićem, kako smo ga iz poštovanja zvali mi mlađi kustosi, sa Stašom, kako su ga oslovljavali stariji kolege i prijatelji: bila nam je čast, povlastica i neizmjereno zadovoljstvo surađivati s njim, biti dio iste strasti istraživanja, otkrivanja i kreiranja u našoj muzejskoj zajednici. S njegovim odlaskom zatvorena je posljednja stranica jednog poglavlja Muzeja za umjetnost i obrt. Čak još sentimentalnije: s njim je nestao i jedan dio Muzeja. No trag mr. sc. Stanka Staničića, stručni i ljudski, zauvijek je zapisan i ugrađen u povijest Muzeja za umjetnost i obrt, time i u povijest naše cjelokupne muzejske struke.

IZBOR IZ BIBLIOGRAFIJE MR. SC. STANKA STANIČIĆA

- *Kroz stoljeća na stolu i oko stola*. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1958. (zajedno s Đurđicom Comisso i Verom Kružić).
- *Varaždinski stolar Antun Goger i njegovo signirano majstorsko djelo iz 1833. Godišnjak Gradskog muzeja Varaždin*, 4 (1970):123-135.
- *Profani namještaj u sjeverozapadnoj Hrvatskoj krajem 18. i u prvoj polovini 19. stoljeća*, magistarski rad. Odsjek za povijest umjetnosti, Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 1971.
- *Stolno posuđe i pribor od renesanse do secesije*, katalog izložbe. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1973. (zajedno s Verom Kružić-Uchytel i drugim suradnicima).
- *Furniture in north-west Croatia at the end of the 18th and the beginning of the 19th century*, *Ars Hungarica*, Supplementum I (1974.). Budimpešta, 85-106.
- *Namještaj zagrebačkog stolara Ivana Krafca iz godine 1824. Iz starog i novog Zagreba*, sv. 5 (1974): 117-126.
- *Namještaj klasicizma*. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1977.
- *Vodič kroz poljske muzeje i zbirke: Stanislaw Lorentz*. Zagreb: Muzejski dokumentacijski centar, *Informatica Museologica*, 3-4 (1977): 132-133.
- *Oslíkana pozlaćena koža od 16. do 18. stoljeća: iz muzejskog fundusa*, katalog izložbe. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1978.
- *Keramika Obrtne škole – počeci*, katalog izložbe. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1982.

- Sastanak Međunarodnog komiteta za muzeje primijenjenih umjetnosti ICOM-a u Londonu 25. srpnja – 2. kolovoza 1983. Zagreb: Muzejski dokumentacijski centar, *Informatica Museologica*, 1-2 (1983): 48.
- *Suvremena hrvatska keramika*, katalog izložbe. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1984.
- *Dora Pezić Mijatović: monografska izložba*. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1987.
- *Milan Kičin: keramika: retrospektivna izložba*. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1992.
- *Milka Vukelić: keramika*. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt; Gospić: Muzej Like, 1992.–1993.
- Ratni prizori s hrvatskim sudionicima na porculanu meissenske proizvodnje. U: *Od svagdana do blagdana: Barok u Hrvatskoj*, katalog izložbe. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1993., 170-179.
- Oslikana pozlaćena koža baroknog razdoblja u Hrvatskoj. U: *Od svagdana do blagdana: Barok u Hrvatskoj*, katalog izložbe. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1993., 204-208.
- *Keramika*. U: *Muzej za umjetnost i obrt Zagreb: izbor iz fundusa*, katalog izložbe (Arezzo, Torino). Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 103-117.
- *Zlata Radej: keramika: retrospektivna izložba*. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1995.
- *Krapinska kamenina*, katalog izložbe. Krapina: Galerija grada Krapine, 1996.
- In memoriam: Olga Klobučar 1914.–1996. Zagreb: Muzejski dokumentacijski centar, *Informatica Museologica*, 3-4 (1996): 84-85.
- Keramički predmeti u opremi stambenih prostora prve polovine XIX. stoljeća u Hrvatskoj. U: *Bidermajer u Hrvatskoj*, katalog izložbe. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1997., 230-254.
- *Seka Severin Tudja: keramika 1964 – 1998*, katalog izložbe. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 1998.
- Posuđe za ures i porabu – keramika historicizma u Hrvatskoj. U: *Historicizam u Hrvatskoj*, katalog izložbe. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 2000., 391-399.
- Zdenka Munk: mjesto i uloga u hrvatskoj muzeologiji. Zagreb: Muzejski dokumentacijski centar, *Informatica Museologica*, 1-2(2001): 31-36.
- *Porculan: Meissen – Beč: Zbirka keramike Muzeja za umjetnost i obrt Zagreb*. Zagreb: Muzej za umjetnost i obrt, 2004.
- Zdenko Vojnović: prilog povijesti Muzeja za umjetnost i obrt. Zagreb: Muzejski dokumentacijski centar, *Informatica Museologica*, 1-2 (2007): 96-103.

Primljeno 27. kolovoza 2019.

IN MEMORIAM STANKO STANIČIĆ, MSC (OCTOBER 11, 1929 – JANUARY 3, 2019)

Stanko Staničić, MSc (Sigetec near Koprivnica, October 11, 1929 – Zagreb January 3, 2019), museum adviser, took a degree in art history at the Faculty of Humanities and Social Sciences, Zagreb University. He spent the whole of his career in the Museum of Arts and Crafts in Zagreb (from 1955 to 2000). At first he was curator of the Furniture Collection, and then until his retirement manager of the Ceramics Collection. He also managed the Collection of Painted and Gilt Leather. He took his master's in 1971 with a dissertation entitled "Secular Furniture in NW Croatia at the end of the 18th and in the first half of the 19th century", the first post-graduate dissertation on this branch of the fine crafts in this country. He authored numerous exhibitions, catalogues and texts from the area of furniture history and domestic design culture, ceramics and painted gilt leather, retrospective and monographic depictions of contemporary Croatian ceramic artists and some parts of the major cultural studies projects of the Museum of Arts and Crafts. He took part as creator in the production of two of the permanent displays of the MAC: in 1962 in the furniture section and in 1995 in the ceramics and painted gilt leather section. He was decorated with the Order of the Croatian Daystar with the figure of Marko Marulić (1998) and the Homeland Gratitude Medal, as well as the Pavao Ritter Vitezović Award for Lifetime Achievement of the Croatian Museum Society in 2003.